

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Blanky Fauré a Mgr. Ivety Postulkové a ve věci

žalobkyně: **I. M.**, narozená dne XXX
státní příslušnost XXX
bytem XXX
zastoupena advokátem JUDR. Zdeňkem Rudoleckým,
se sídlem Tylovo nábřeží 367, Hradec Králové

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem Náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 6. 2017, č. j. MV-132857-4/SO-2013,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se u Městského soudu v Praze domáhala podanou žalobou zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí vydaného Ministerstvem vnitra ČR - Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále také „odvolací orgán“), jímž bylo zamítnuto její odvolání proti

rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky (dále také „prvostupňový orgán“) ze dne 2. 9. 2013 čj. OAM-29263-22/DP-2013. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení jejího povolení k dlouhodobému pobytu v České republice, vydaného podle ustanovení § 42a zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

2. Žalobkyně namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňového orgánu, neboť jimi byla zkrácena na svých právech. Správním orgánům vytýká vady v průběhu dokazování, neboť nezjistily správně a úplně všechny relevantní skutkové okolnosti. Konkrétně uvádí, že rozhodnutí obsahuje řadu nepravd, konkrétně namítá, že pan M. I. nebyl a není jejím manželem a v době podání odvolání už s ní nesdílel společnou domácnost. Obě děti žalobkyně se narodily na území České republiky a celý život zde v péči žalobkyně žijí s výjimkou období od prosince 2008 do roku 2011, kdy žalobkyně byla nucena pro úmrtí v rodině odcestovat na Ukrajinu.
3. Žalobkyně dále namítá, že nebyla vyzvána k doplnění nebo prokázání absentujících tvrzení a napadené rozhodnutí nereflektuje změny v jejím osobním rodinném životě. K tomu blíže uvádí, že vychovává a živí své děti sama a otec na jejich výživu ničeho nepřispívá. Je zaměstnána u společnosti NA HRADĚ GASTRO, s.r.o. a od 1. 12. 2016 jí byla stanovena měsíční mzda ve výši 13 400 Kč a podrobně vyčísluje výši své hrubé a čisté měsíční mzdy od prosince 2016 a výši nájemného, které platí. Má za to, že příjmy rodiny dosahují zákonem požadované výše.
4. V napadeném rozhodnutí dle žalobkyně absentuje hodnocení důkazů správními orgány a aplikace právních norem na její životní příběh a posouzení dopadu rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Nesouhlasí se správními orgány, že o děti pečuje jejich otec, zatímco matka se kdysi „svévolně“ vzdálila na Ukrajinu. Uvádí, že správní orgány nezahrnovala listinnými důkazy o relevantních okolnostech svého rodinného života, neboť byla nucena sama živit své děti, budovat pracovní kariéru a materiální zázemí, což ji plně vytěžovalo.
5. Žalovaná v písemném vyjádření navrhla zamítnutí žaloby a k meritu věci uvedla, že se neztotožňuje s žalobními důvody žalobkyně a odkazuje na průběh správního řízení od podání žádosti do vydání pravomocného rozhodnutí, který je dostatečně popsán v žalobou napadeném rozhodnutí. Ke skutečnostem uvedeným v žalobě předkládá žalobkyně aktuální důkazy. Žalovaná proto poukazuje na podstatu dispoziční zásady, kterou je ovládáno dané řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 12/2015-38 ze dne 12. 3. 2015). Závěrem uvádí, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i napadené rozhodnutí žalované obsahují všechny náležitosti rozhodnutí dle § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a je z nich tak zřejmé, jaké důvody vedly k zamítnutí žádosti žalobkyně, z jakých podkladů správní orgány vycházely a jakými úvahami se při aplikaci zákona o pobytu cizinců řídily.
6. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
7. Dne 28. 6. 2019 se ve věci konalo jednání, při kterém účastníci setrvali na svých dosavadních argumentech. Žalobkyně ke své situaci doplnila, že žalovaná ve věci rozhodla

sociálně necitlivě za situace, kdy děti žily od narození na území ČR. Od září 2017 jsou již českými státními občany. Dále uvedla, že při seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí dne 28. 8. 2013 byla poučena pouze v českém jazyce, čemuž nerozuměla, bylo jí tak odepřeno právo jednat se správními orgány v mateřském jazyce. Ke skutkovému stavu dodala, že s otcem dětí M. I. nežije již od roku 2012 a že má dostatek prostředků, aby mohla v České republice žít. V současné době má povolení k přechodnému pobytu s platností ode dne 8. 11. 2017 z rodinných důvodů jako matka občanů ČR.

8. Soud provedl důkaz pracovní smlouvou ze dne 1. 12. 2016 a jejími dodatky č. 1 ze dne 29. 12. 2016 a č. 2 ze dne 29. 5. 2017, doklady o mzdě za období 12/2016 až 7/2017, Přiznáním k dani z příjmu fyzických osob za rok 2016 a Potvrzením o zdanitelných příjmech za rok 2016. Soud zamítl návrh na provedení důkazu Diplomem dcery žalobkyně za vynikající studijní výsledky z důvodu nadbýtečnosti, neboť tato skutečnost nemůže mít vliv na posouzení naplnění zákonných podmínek prodloužení povolení žalobkyně k dlouhodobému pobytu v České republice, návrh na provedení důkazu osmi doklady Fio banky žalobkyně o platbách nájemného za období od 4/2017 až 6/2017, neboť tyto platby nejsou spornými a žalobkyně je mohla i doložit k podanému odvolání a nadto prokazuje-li jimi žalobkyně výši výdajů za bydlení, pak soud pro úplnost uvádí, že tyto prvostupňový správní orgán ve výši rozhodné ke dni vydání jeho rozhodnutí zvažoval. Soud také zamítl návrh na provedení důkazu Dodatkem č. 3 nájemní smlouvy ze dne 28. 2. 2017 pro nadbytečnost, neboť v průběhu správního řízení nebylo zpochybněno to, že žalobkyně bydlí v bytě na základě nájemní smlouvy.
9. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
10. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně dne 10. 6. 2013 podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému, v níž uvedla účel pobytu „rodinný“, místo adresu pobytu v Hradci Králové, zaměstnání na Praze 9 a údaje o svých dětech. K důkazu předložila doklady týkající se jejího osobního stavu, nájemní smlouvu k bytu v Hradci Králové, pracovní smlouvu a potvrzení o jejích příjmech a výdajích spojených s nájmem a užíváním bytu. Prvostupňový orgán žalobkyni vyzval k odstranění vad podání výzvou ze dne 24. 7. 2003, konkrétně k prokázání jejího příjmu, přičemž ji podrobně poučil o tom, jakým způsobem bude při výpočtu životního minima pro účely pobytového řízení postupovat. K této výzvě žalobkyně správnímu orgánu předložila doklad o mzdě za období 7/2013, potvrzení o mzdě a přehled vyplacených dávek pro M. I.. Prvostupňový orgán dále provedl prostřednictvím Odboru sociálních věcí a zdravotnictví v Hradci Králové šetření v rodině žalobkyně, jehož výsledky shrnul ve zprávě ze dne 5. 8. 2013. Ze zprávy Odboru sociálních věcí a zdravotnictví v Hradci Králové mimo jiné vyplývá, že žalobkyně obnovila s panem M. I. společné soužití, žijí spolu s dvěma dětmi v Hradci Králové s tím, že žalobkyně pracuje v Praze a otec dětí M. I. je nezaměstnán. Dále si prvostupňový orgán obstaral prostřednictvím Policie ČR zprávu o prověření místa pobytu (ze dne 19. srpna 2013), ze které zjistil stejné skutečnosti jako ze zprávy Odboru sociálních věcí a zdravotnictví Hradci Králové. Žalobkyně byla řádně vyrozuměna o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí a poučena o důsledcích spojených s promeškáním stanovené lhůty k doplnění žádosti. Z protokolu o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 28. 8. 2013 vyplývá, že žalobkyně se s

podklady pro vydání rozhodnutí seznámila, přičemž seznam podkladů je v tomto protokolu uveden, aniž by se k nim chtěla vyjádřit.

11. Na základě takto zjištěného skutkového stavu prvostupňový orgán vydal rozhodnutí, jímž zamítl žádost žalobkyně o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu s odůvodněním, že jsou splněny podmínky pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny s odkazem na § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. e) a § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně nedoložila doklad prokazující příjmy ve výši zákonného minima (tj. 18 200 Kč), resp. nesplnila zákonné podmínky prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Závěrem se prvostupňový správní orgán podrobně zabýval dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatelky.
12. V odvolání proti tomuto rozhodnutí žalobkyně nesouhlasila s výpočtem příjmů rodiny s tím, že započitatelným příjmem je i podpora v nezaměstnanosti, kterou pobírá druh žalobkyně pan M. I. Dále nesouhlasila s hodnocením správního orgánu, které se týká dopadu rozhodnutí do jejího rodinného a osobního života. K podanému odvolání připojila novou nájemní smlouvu ze dne 5. 3. 2016 a rodné listy svých dětí.
13. Ze správního spisu vyplývá, že prvostupňový orgán rozhodoval jednak na základě žalobkyní předložených listinných důkazů a jednak na základě vlastního šetření (viz zpráva Odboru sociálních věcí a zdravotnictví v Hradci Králové o šetření v rodině žalobkyně ze dne 5. 8. 2013, zpráva Policie ČR o prověření místa pobytu ze dne 19. srpna 2013). Žalobkyně měla možnost se k těmto důkazům vyjádřit, žádné námítky ani návrhy na doplnění neučinila. Pokud při jednání soudu žalobkyně tvrdí, že nežije s otcem dětí M. I. již od roku 2012, neshoduje se toto tvrzení se stavem zjištěným Odborem sociálních věcí a zdravotnictví v Hradci Královém dne 5. 8. 2013 a Policií ČR dne 19. srpna 2013. Nadto nelze opomenout, že v samotném odvolání proti rozhodnutí prvostupňového orgánu žalobkyně tuto skutečnost nezpochybňuje, když brojí proti výpočtu životního minima s tím, že prvostupňový orgán při výpočtu nepřihlédl k podpoře v nezaměstnanosti vyplácené právě M. I. V tomto směru se jeví různě modifikovaná tvrzení žalobkyně ohledně soužití s M. I. jako nevěrohodná, resp. účelová.
14. Dle ustanovení § 82 odst. 4, věta první, zákona číslo 500/2004 Sb., správní řád, *k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.* Dle § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, *odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřiblíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.*
15. Z obsahu odvolání žalobkyně proti rozhodnutí prvostupňového orgánu je zřejmé, že žalobkyně zde brojila zejména proti výkladu pojmu „započitatelný příjem“ upravovaný zákonem o existenčním a životním minimu, neboť tvrdila, že započitatelnými příjmy zákon rozumí i podporu v nezaměstnanosti, kterou pobírá její druh M. I. Současně lze konstatovat, že v odvolání ani nijak nerozporovala výši svého příjmu či nedoplnila odvolání důkazy ve formě nové pracovní smlouvy a nových výplatních pásek a dalších

důkazů prokazujících příjmy žalobkyně v roce 2016 a prvního pololetí roku 2017. Taktéž žalobkyně neuplatnila novum v tom smyslu, že již nebydlí s otcem svých dětí panem M. I., naopak vytýkala správnímu orgánu, že nevzal v potaz jeho podporu v nezaměstnanosti jako společně posuzované osoby. S odkazem na citované ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu, žalovaná postupovala správně, pokud odvolání posoudila jen v rozsahu odvolacích námitek.

16. Pro úplnost soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2009, č. j. 1 As 4/2009-53, podle kterého: *„Správní řád (č. 500/2004 Sb.) přijal jinou konstrukci odvolacího přezkumu, kterou neznal předchozí správní řád (č. 71/1967 Sb.). Zvýšil totiž odpovědnost účastníka řízení za rozsah odvolacího přezkumu, jeho dispozici svěřil, v jakém rozsahu a z jakých hledisek má být rozhodnutí správního orgánu prvního stupně přezkoumáváno – s výjimkou skutečností, které je povinen zkoumat i bez ohledu na obsah odvolání. Podle § 89 odst. 2 správního řádu totiž odvolací orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy, správnost napadeného rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, nevyžaduje-li veřejný zájem jinak.“* Správnímu orgánu tak citované ustanovení klade meze odvolacího přezkumu, ale při absenci konkrétních odvolacích námitek mu nelze vyčítat, že se skutečnostmi, které nebyly žalobkyní tvrzeny, nezabýval. Nutno dodat, že i žalobkyně sama v žalobě přiznává, že správní orgány nezahrnovala příslušnými důkazy o okolnostech svého rodinného života s odkazem na své časové vytížení. Nicméně ani tato námitka není relevantním důvodem proto, aby nyní správní soud shledal nezákonnost napadeného rozhodnutí.
17. Soud dodává, že ačkoliv žalobkyně proti rozhodnutí správních orgánů brojila v tom smyslu, že nesprávně posoudily výpočet existenčního minima žalobkyně, neboť do celkové částky nezahrnuly příjem druhá žalobkyně, v samotné žalobě již tuto námitku nevznáší a proti výpočtu životního minima správních orgánů ničeho nenamítá. Soud se tedy v tomto rozsahu, s odkazem na ustanovení § 75 odst. 2 věta první s.ř.s., rozhodnutím správního orgánu nezabýval. Rovněž se nezabýval ani námitkou uplatněnou dne 28. 6. 2019 u ústního jednání, že při seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí dne 28. 8. 2013 byla poučena pouze v českém jazyce, čemuž nerozuměla a bylo jí tak odepřeno právo jednat se správními orgány v mateřském jazyce, neboť jde o rozšíření žalobních námitek v rozporu s dvouměsíční lhůtou danou ust. § 72 odst. 2 s. ř. s., jejíž zmeškání nelze prominout (§ 72 odst. 4 s. ř. s.).
18. K námitce o dostatečnosti příjmů lze konstatovat, že žalobkyně připojila k žalobě pracovní smlouvu ze dne 1. 12. 2016 a její dodatky č. 1 ze dne 29. 12. 2016 a č. 2 ze dne 29. 5. 2017, doklady o mzdě za období 12/2016 až 7/2017, Přiznání k dani z příjmu fyzických osob za rok 2016 a Potvrzení o zdanitelných příjmech za rok 2016, jimi prokazovala výši své mzdy, která jí byla zvýšena před vydáním napadeného rozhodnutí. K těmto důkazům soud uvádí, že nemohl přehlédnout, že ačkoliv se tyto důkazy vztahují ke skutečnostem před vydáním napadeného rozhodnutí, žalobkyně je v rámci odvolacího řízení nepředložila (ač mohla tak učinit v rámci podaného odvolání) a ani nezpochybňovala výši svého příjmu, z níž prvostupňový orgán při výpočtu existenčního minima. Výše příjmu žalobkyně deklarovaná v dokladech o mzdě za období 12/2016 až 7/2017 se jeví soudu nevěrohodnou a to i s ohledem na skutečnost, že více než 100 % hrubé mzdy žalobkyně z pracovního poměru je tvořeno v tomto období pohyblivou složkou (prémie), aniž by byly v dodatku k pracovní smlouvě ze dne 29. 5. 2017 jakkoli upraveny podmínky, za kterých žalobkyni

nárok na prémie vzniká. Sama skutečnost, že pohyblivá složka mzdy tj. prémie tvoří převažující část mzdy není obvyklá a nadto prokázané příjmy za rok 2016 odpovídají příjmům prokázaným z Přiznání k dani z příjmu fyzických osob za rok 2016 a Potvrzení o zdanitelných příjmech za rok 2016, tedy, že hrubá mzda za rok 2016 činila cca 12 100 Kč (vyjma prosince 2012), zatímco dle 1/2017 až 7/2017 má (díky premiím) nyní žalobkyně mzdu jako pomocná kuchařka ve dvojnásobné výši.

19. Ohledně námitky nesprávného označení druhu žalobkyně jako „manžela“ v rozhodnutí žalované, soud uvádí, že tato záměna označení nemohla mít vliv na správnost závěrů ohledně výpočtu existenčního minima, neboť správní orgán posuzuje výši prostředků stanovených zákonem, kterým musí vždy cizinec disponovat za účelem společného soužití rodiny, posuzují se tedy osoby žijící ve společné domácnosti nehledě na jejich status.
20. Podle § 46 a odst. 2 písm. e) za zákona o pobytu cizinců *ministerstvo dále zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže cizinec přestal splňovat podmínky prokazované podle § 42b odst. 1 písm. c) nebo d), za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené vodu pro zrušení platnosti. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
21. Stran posouzení dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, které žalobkyně namítala, soud konstatuje, že oba správní orgány se podrobně osobním a rodinným životem žalobkyně zabývaly. Nelze odhlédnout od skutečnosti, že důvod vycestování z území České republiky, uvedla žalobkyně až ve svém odvolání dne 17. 9. 2013, což sama ostatně v žalobě uvádí. Podstatným shledává soud skutečnost, že však žalobkyně toto své tvrzení žádným důkazním prostředkem nedoložila, přitom se mělo jednat o relativně dlouhé období (od prosince 2008 do roku 2011), kdy se v této době o děti staral jejich otec, jehož žádost o udělení azylu byla i s ohledem na tuto skutečnost úspěšná. V této souvislosti je nutno připomenout, že v posuzovaném případě se jedná o řízení o žádosti a nelze tedy mít na správní orgán nepřiměřené požadavky v tom smyslu, že by měl předvídat k jakým změnám v rodinném a osobním životě žadatele došlo a na tyto se dotazovat, případně žadatele nekonkrétním způsobem k doplnění tvrzení a důkazů v tomto směru vyzývat.
22. Pro úplnost soud činí odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009-60, dle něhož *„myslem tohoto ustanovení (tj. § 82 odst. 4 správního řádu – poznámka zdejšího soudu) je nepochybně zefektivnění správního řízení a je bezesporu případné u řízení zahajovaných na návrh, tedy řízeních o žádosti. V nich je koncentrace řízení plně na místě; je totiž v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady. Nemožnost přinášet nová tvrzení a návrhy důkazů v odvolání je tak jen důsledkem žadatelovy nečinnosti a nedostatečného poskytování součinnosti správnímu orgánu prvního stupně.“* Pokud tedy žalobkyně již správnímu orgánu prvního stupně dostatečnou součinnost neposkytla, je současná situace důsledkem její nečinnosti; správní orgány při zjišťování skutkového stavu nepochybily, neboť musely vycházet z podkladů, které měly k dispozici. Posouzení rodinného a osobního života žalobkyně správními orgány, soud považuje za komplexní s ohledem na jim známé skutečnosti. Žalovaná aplikovala judikaturu jak soudu České republiky, tak Evropského soudu pro lidská práva a svůj závěr řádně odůvodnila.
23. Závěrem soud připomíná ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, dle kterého *správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného*

případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Obsah odůvodnění správního rozhodnutí pak upravuje § 68 odst. 3, věta první správního řádu, dle kterého v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu správních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a z jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by se žalovaná jakkoliv odchýlila od zákonem stanovené struktury odůvodnění rozhodnutí. Pokud žalobkyně namítá hojný výskyt odkazů na judikaturu, správní orgán tak činil právě proto, aby naplnil zákonné ustanovení rozhodovat ve skutkově shodných nebo podobných případech stejně.

24. K upozornění žalobkyně na sociálně necitlivý přístup správních orgánů je třeba odkázat na to, jaké skutečnosti jsou při podané žádosti o prodloužení povolení k přechodnému pobytu dle ustanovení § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. e) a § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců posuzovány. Prioritně je posuzováno existenční minimum žadatele a jeho rodiny, správní orgán však posuzuje i zásah rozhodnutí do osobního a rodinného života žadatele. V rozhodnutí správních orgánů tato složka neabsentuje. Práva dítěte byla v rodině žalobkyně ošetřena již tím, že otci dětí byl právě v souvislosti s péčí o ně udělen v lednu roku 2010 humanitární azyl na území ČR. Nadto lze doplnit, že žalobkyně v říjnu roku 2017 získala povolení k přechodnému pobytu z důvodu sloučení s občanem ČR, neboť dětem žalobkyně bylo v září roku 2017 uděleno občanství ČR, což účastníci učinili nesporným.
25. Z těchto důvodů soud neshledal žalobu důvodnou a na základě shora uvedeného ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
26. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. června 2019

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu